

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 247, 16 maj 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Stoppa G8-mötet i Rostock!

I början av juni planeras massprotester mot G8-ledarnas toppmöte utanför Rostock. Missa inte årets stora händelse!

Arbetarmakt och REVOLUTION mobiliserar för fullt inför mötet, liksom våra kamrater i flera andra länder. Vill du veta mer? Matias, känd facklig aktivist i Stuttgart (IG Metall) berättar på ett möte vi organiserar om klasskampen i Tyskland och om den tyska vänstern inför G8-protesterna.

När? Måndag 21 maj, kl. 18

Var? ABF-huset (Sveavägen, Stockholm)

Pakistan: Mördandet i Karachi provocerar fram massmotstånd från arbetarklassen – framåt mot revolution och arbetarmakt!

15 maj 2007

I Karachi lördagen den 12 maj lanserade medlemmar i Rörelsen Muttahida Quami (RQM), som utgör en del av den härskande koalitionen i den provinsiella regeringen i Sindh och som även stödjer general Pervez Musharraf militärdiktatur, en grym väpnad attack på den oppositionella rörelsen. Då våldsamma konfrontationer följde placerade militären 14 000 soldater på gatorna i Pakistans städer och anammade en skjut-för-att-döda-taktik som resulterade i 50 döda och ytterligare 150 skadade. Måndagen den 14 maj svarade oppositionen med en nationell strejk som lamslog Pakistans städer. *Luke Cooper* rapporterar om den förrevolutionära situation som öppnats upp och argumenterar för att arbetarklassen måste vinnas till en kamp för makten.

Den 5 maj gick upp emot 1000 människor ut på gatorna i Lahore då den avsatte högste domaren Chaudry, ackompanjerad av en motorkaravan med närmare 2 000 fordon, besökte Lahores högsta domstolssammanslutning. Rörelsen, som börjat med att pakistanska advokater motsatt sig Chaudrys avsättning, hade fått sällskap av tusentals arbetare och ungdomar som krävde ett slut på militärdiktaturen. Som vi varnade i en artikel från förra veckan höll situationen snabbt på att intensifieras, men: "Likt ett ansatt rovdjur är regeringen trots sin svaghet mycket farlig. Arbetare, ungdomar och studenter måste förbereda sig på att försvara regeringen från repression." (Denna artikel, från den 10 maj, finns att läsa på engelska på <http://fifthinternational.org/index.php?id=208,1156,0,0,1,0>).

Repressionen släpptes lös lördagen den 12 maj i Karachi då oppositionen mobiliserade igen för att visa sitt stöd för högsta domaren, som planerade att tala på Sindhs högsta domstolssammanslutning. Dagen före blockerade de fascistiska rötäggen i RQM huvudinfarten till staden i

ett försök att förhindra demonstrationen från att äga rum, och detta med det öppna medgivandet från regeringen. I Karachi samma vecka stängde de statliga styrkorna ned tre tevestationer för att stoppa rapporteringen om protesterna.

Trots detta mobiliserades tusentals och då de demonstrerade öppnade RQM eld. Flera timmar gatustrider följde. Musharraf beordrade då ut 14 000 soldater på gatorna i Karachi. Samtidigt kvarhölls högsta domaren på flygplatsen av säkerhetsstyrkorna. Konfrontationerna fortsatte in på söndagen då armén opererade med hjälp av undantagslagar. Folksamlingar med över fem deltagande förbjöds och Sindhs provinsiella regering, som är Musharrafvänlig, deklarerade att den skulle utesluta ledande oppositionsaktivister från provinsen. Kampen fortsatte i början av denna vecka med en lägre nivå av strider redovisade så sent som idag. Nu tros upp emot 50 personer ha dödats och över 150 ha skadats.

Musharraf:s regering har nu folkets blod på sina händer. Trots detta uppträdde Musharraf kallt när han talade till sina stödtrupper i det mer moderata Pakistans muslimska förbund under en demonstration i Islamabad den 12 maj. Denna demonstration hade planerats sedan ett antal veckor tillbaka och ett stort antal statsanställda som tvångskommenderats. De samlade utlovades innan demonstrationen till och med mellan två och fem tusen rupier för sitt deltagande. Trots detta lyckades Musharraf bara samla 20 000 till sitt "stöd". Han skyllde oroligheterna i Karachi på demonstranter som "politiserat uteslutningen av högsta domaren" och lyfte fram RQM-demonstrationen som ett bevis för hans fortsatta folkliga stöd – RQM-demonstrationen hade självklart tillåtit att äga rum utan någon inblandning på lördagen.

Musharraf tillade att han kommer att försöka bli återvald i de sittande provinsiella och nationella församlingarna detta år för ytterligare en femårsperiod och slog fast att "folket står bakom mig". Detta skulle då göras utan något nyval av de provinsiella och nationella församlingarna, som senast valdes 2002 i ett val som enligt de flesta var riggat av armén. Musharraf:s vilja att förlänga sin makt utgör bakgrunden till den nuvarande krisen i Pakistan, eftersom han behöver juridiskt godkännande för att få konstitutionell legitimitet – något som domarväsendet historiskt gladeligen beviljat Pakistans många militärjuntor.

Under måndagen den 14 maj stod det klart att "folket" inte var med Musharraf då alla större städer lamslogs av en landsomfattande strejk på uppmaning från de borgerliga partierna i Alliansen för demokratins återinförande, särskilt Pakistanska Folkpartiet (PFP) och Pakistans Muslimska Förbund (PMF). Det faktum att dessa partier uppmanade oppositionen att gå till aktion är en indikator på det omfattande trycket underifrån. Arbetarklassen har

svarat på repressionen med trots.

Det står klart att Pakistan har gått in i en mogen förrevolutionär situation – som började med massmobilisering i Lahore, intensifierades i och med kampen i Karachi under veckan och sedan med masstrejker i början av denna vecka. Frågan om vem som härskar – folket eller militären – ställs nu av de pakistanska massorna. Arbetarklassen har genom den strejk som lamslog städerna i praktiken demonstrerat att de har en ledande roll att spela i den revolutionära kampen för att störta regimen.

Det är därför de borgerliga partierna fruktar generalstrejken. Det demonstrerar inte bara arbetarklassens politiska makt men också det hot den kan utgöra mot kapitalets makt. Så sent som förra månaden erkände PFP:s ledare Benazir Bhutto att hon befann sig i samtal med regimen för att uppnå en kompromiss. Men deras högst försiktiga krav, att Musharraf skulle sluta vara ledare för både den politiska och den militära exekutiven, var för mycket för regimen. Även nu, då delar av den liberala borgerligheten öppet talar om det ofrånkomliga slutet för den militära regimen, så är det krav som de borgerliga partierna framlägger att Musharraf ska avgå och att man skall tillsätta en civil övergångsregering.

Högsta domaren Chaudry har onekligen blivit en mycket populär gestalt, men det program han och hans anhängare för fram för rörelsen är ännu vagare än det begränsade perspektiv de borgerliga partierna kämpar för i ett försök att med hjälp av rörelsen komma till makten. De för fram parollen ”för en självständig domarkår”, ett krav som har sin progressivitet så länge som det ställs gentemot militärjuntans kontroll över den. Men faktum är att domarkåren alltid är en central komponent av den borgerliga staten och aldrig står oberoende från kapitalet. Den kommer i alla fundamentala frågor att stå på kapitalets sida i kampen mot arbetarna. Högsta domstolen motsatte sig inte privatisering av stålindustrin för att det var en attack mot arbetarna utan för att det var en korrupt uppgörelse som skulle ha inneburit en försäljning värd 700 miljarder för bara 21,6 miljarder rupier! Faktum är att han inte är någon arbetarnas vän – han har försvarat lagstiftning som använts för att attackera arbetarna, såsom Sindh-regeringens förbud mot lärarnas fackförening. Självklart kommer vi att fortsätta försvara Chaudry från militärens angrepp – men vi vet också att kampen måste gå därutöver och förvandlas till en generaliserad kamp mot militärregimen.

PFP och PMF kommer nu att försöka sätta på och stänga av massrörelsen som en kran så att de kan tvinga delar av militären och etablissemangen till förhandlingsbordet. Det finns faktiskt en möjlighet att militären och etablissemangen kommer att vända sig mot Musharraf – väl medvetna om att alternativet är en djup revolutionär kris som hotar hela systemet. Trots allt har stora delar av nyckeldelar inom den borgerliga staten – domarkåren och de lagstiftande instanserna – befunnit sig i öppen revolt mot militärregimen under de senaste två månaderna. Senast igår (måndagen den 14/5) lämnade en av de högsta domarna (av totalt 14) i protest den panel som ska höra Chaudry.

Kampen mot Musharraf är potentiellt ett stort slag mot Vita huset och dess ”krig mot terrorn” i Mellanöstern och Centralasien. Musharraf har deras totala stöd och de har varit fullkomligt tysta inför blodutgjutelserna i Karachi. Det är möjligt att imperialisterna tar sin hand från ho-

nom. Som exempel kan nämnas att Rupert Murdoch och tidning *The Times* i Storbritannien uppmanat Musharraf att börja förhandla med oppositionspartierna. Deras syfte är att stabilisera en USA-vänlig regim och de vet att det bland oppositionspartierna finns proimperialistiska allierade, såsom PFP som traditionellt varit vänligt inställda till väst. PMF är inte lika öppet omfattande, men skulle de hamna i en regering skulle de med all säkerhet fortsätta Musharrafs nyliberala attacker och stödja ”kriget mot terrorn”.

Den kritiska frågan som arbetare och ungdomar ställs inför i Pakistan är den om vilken typ av samhälle och stat som borde etableras för att lösa den här krisen. Det alternativ som de borgerliga partierna föreslår är inget riktigt alternativ. Det skulle innebära en fortsättning med en lika proimperialistisk, korrupt och nyliberal regim som de Pakistan genomlevde på 1990-talet. Det skulle vidare innebära en fortsatt korrupt utförsäljning av statlig industri och statliga tjänster men till den ”demokratiska” bourgeoisins vänner. Det skulle fortsätta att innebära förtryck mot de jordlösa bönder – som återigen under den gångna veckan attackerades av militären i Punjab, vilket lämnade två bönder skadade. I korthet skulle det betyda upplösningen av den förrevolutionära krisen i en kontrarevolution till förmån för kapitalets seger.

Massorna och arbetarklassen måste nu vinnas för en kamp om makten, för ett slut på kapitalets makt, för upprättandet av en arbetarnas stat som kan ge jorden till bönderna. Precis som den ryske revolutionären Leo Trotskij framhöll måste revolutionen göras permanent – vilket betyder att den nationellt demokratiska kampen måste gå vidare till kampen för arbetarmakt och socialistisk världrevolution!

Detta kan göras! Arbetarklassen kan vinnas till ett program för dess frigörelse – om revolutionärer för fram ett program som sammanför kampen för demokrati med kampen för makten:

– **För en generalstrejk för att slå ned militärregimen!** Arbetarklassen svarade på repressionen i Karachi med hjältemod och trots. Genom att lamslå de viktigaste städerna visade den att den har makten att slå ned regimen – nu måste den gå till handling för att störta regeringen.

– **Nej till en ”civil regering”! Ja till en revolutionär konstituerande församling!** Massrörelsen måste motarbeta alla försök att installera en odemokratisk ”civil övergångsregering” – en sådan uppmaning är en uppmaning till demobilisering i ett läge då vi borde gå på offensiven. Vi kämpar för att den folkliga rörelsen bör sammankalla en demokratisk församling med delegater valda av lokala församlingar och återkallbara av dessa.

– **Fortsätt kampen mot kapitalet! För en jordrevolution!** Den omedelbara uppgiften för en revolutionär församling måste vara att stoppa Musharrafs nyliberala regim och ställa militärjuntan inför rätta. För att avskaffa militärjuntan för gott skulle vi inom en sådan församling kämpa för att fortsätta klasskampen mot kapitalisterna och de stora jordherrarna genom att initiera och understödja en agrar revolution som ger jorden åt dem som brukar den, och uppmana bönderna att bilda kooperativ om de så önskar.

– **För arbetar- och bondebaserade aktionskommittéer!** På varje arbetsplats kämpar vi för formerandet av arbetarkommittéer för att organisera masskamp mot

regimen. Vi kämpar för att de knyts samman på stadsnivå, på regional och nationell nivå i aktionskommittéer för att organisera en nationell kamp för arbetarklassens maktövertagande. Vi kämpar för liknande kommittéer på landsbygden som organ för en jordrevolution.

– För en arbetar- och bonderegering baserad på delegatsbaserade råd och för en massmilis!

Bara arbetarklassen, allierad med de fattiga bönderna och den fattiga stadsbefolkningen kan bilda en regering som kan lösa de stora frågor som landet ställts inför. För att göra så krävs mer än parlamentariska val – som i sig inte kan överföra makten från en klass till en annan – det krävs en socialistisk revolution: upplösandet av den borgerliga statsapparaten och dess ersättning med en arbetarstat.

– Arbetarkontroll över produktionen, nationalisering av bankerna och de stora multinationella företagen! Arbetarnas kommittéer måste kombinera kampen mot regimen med kampen mot kapitalet – och genomdriva arbetarkontroll inom industrin! Vi kämpar för en ekonomi som planerar för att möta behoven, för en separation mellan stat och kyrka och för lika juridiska rättigheter för alla religioner.

– För arbetarnas självförsvarsorganisationer! Vi kämpar för att försvara massrörelsen mot repression från staten eller RQM:s reaktionära rötägg. Från början till slut kämpar vi för beväpnandet av arbetarklassen och för nedmonterandet av de statliga organen för repression – polisen och säkerhetsstyrkorna.

– För gräsrotskommittéer för soldater i armén! Uppmana soldater att vägra order om att använda vapnen mot folket! Vi kämpar för att organisera soldater i armén som inte har något intresse av att bevara den korrupta diktaturens makt.

– Dra in kvinnorna i kampen! För jämlikhet och frigörelse! Kvinnor måste dras in i kampen för att avskaffa den militära regimen. Denna kamp måste gå hand i hand med kampen för social, politisk och ekonomisk jämlikhet för kvinnor.

– Ned med imperialismen! Seger åt motståndet i Irak, Palestina och Afghanistan! Kampen mot Musharraf är en del av den globala kampen mot imperialismen – dess fall skulle innebära ett stort slag mot dess ”krig mot terrorn”.

– För ett nytt internationellt parti för social revolution – en Femte International! Kampen i Pakistan är en del av arbetarklassens globala kamp mot kapitalismen. För att leda denna kamp behöver arbetarna ett nytt globalt parti för socialistisk revolution som kan kämpa på varje front för att sammanföra den dagliga kampens krav med kampen för arbetarklassens makt. I arbetarrörelsens historia har det funnits fyra sådana internationaler tidigare. Idag måste vi bilda ett nytt parti, ett femte för att kämpa för socialismen på 2000-talet!

– För världsrevolution och socialism! Kampen i Pakistan kan utgöra det första steget i en världsrevolution – om arbetarklassen ställer sig i spetsen för kampen, kämpar för en arbetarstat och för att vinna bönderna till sin sida genom kampen för en jordrevolution! Detta kan bli den första akten i en världsrevolution mot kapitalismen! För en socialistisk federation i Sydasiien!

Kamraterna i REVOLUTION Pakistan såg snabbt potentialen i advokaternas rörelse och kämpade vid varje moment för att omvandla kampen till en generaliserad masskamp mot regimen. I denna kritiska situation upp-

manar vi kamraterna i REVOLUTION och Förbundet för Femte Internationalen i Pakistan att bilda en leninist-trotskyistisk revolutionär organisation som kämpar för dess program i massrörelsen. Vi föreslår en organisation som står i Marx, Engels, Lenins och Trotskijs tradition och som antar programmet *Från protest till makt* av F5i som sitt program. Vi föreslår att denna organisation omedelbart ansöker om medlemskap i Förbundet för Femte Internationalen.

FRAMÅT I KAMPEN FÖR FEMTE INTERNATIONALEN!